

משלי פרק ה

(יט) אֵילַת אֲהַבִּים וַיַּעֲלֵת חֵן דְּדִיהָ יְרוּךְ בְּכָל עֵת בְּאַהֲבַתָּה תִּשְׁגָּה תְּמִיד:
(כ) וְלִמָּה תִּשְׁגָּה בְּנִי בְּזֵרָה וּתְחַפֵּק חֵק נְכָרִיהָ:

רמב"ם הלכות איסורי ביאה פרק כב

הלכה יח

אין לך דבר בכל התורה כולה שהוא קשה לרוב העם לפרוש אלא מן העריות והביאות האסורות, אמרו חכמים בשעה שנצטוו ישראל על העריות בכו וקבלו מצוה זו בתרעומות ובכיה שנאמר "בוכה למשפחותיו" – על עסקי משפחות.

הלכה יט

ואמרו חכמים גזל ועריות נפשו של אדם מתאוה להן ומחמדתן, ואין אתה מוצא קהל בכל זמן וזמן שאין בהן פרוצין בעריות וביאות אסורות, [ועוד] אמרו חכמים רוב בגזל מיעוט בעריות והכל באבק לשון הרע.

הלכה כ

לפיכך ראוי לו לאדם לכופף יצרו בדבר זה ולהרגיל עצמו בקדושה יתירה ובמחשבה טהורה ובדעה נכונה כדי להנצל מהן, ויזהר מן הייחוד שהוא הגורם הגדול, גדולי החכמים היו אומרים לתלמידיהם הזהרו בי מפני בתי הזהרו בי מפני כלתי, כדי ללמד לתלמידיהם שלא יתביישו מדבר זה ויתרחקו מן הייחוד.

הלכה כא

וכן ינהוג להתרחק מן השחוק ומן השכרות ומדברי עגבים שאלו גורמין גדולים והם מעלות של עריות, ולא ישב בלא אשה שמנהג זה גורם לטהרה יתירה, גדולה מכל זאת אמרו יפנה עצמו ומחשבתו לדברי תורה וירחיב דעתו בחכמה שאין מחשבת עריות מתגברת אלא בלב פנוי מן החכמה, ובחכמה הוא אומר "אילת אהבים ויעלת חן דדיה ירווך בכל עת באהבתה תשגה תמיד."

מסכת שבת דף קנב עמוד א

תנא: אשה חמת מלא צואה, ופיה מלא דם – והכל רצין אחריה

ביאור הגר"א – משלי פרק ה פסוק יט

אילת אהבים גו' כמו שבסוד הזיווג העליון הן ג' דברים חיבוק ונשוק וזיווג והד' הוא מה שהיא עקרת הבית והן אילת אהבים הוא הזיווג. ויעלת חן היא החיה שנקראת יעל והיא בעלת חן והוא נגד נישוק. דדיה ירווך הוא החיבוק באהבתה תשגה תמיד הוא מה שהיא עקרת הבית לכן נאמר בה תמיד. וכן הוא בתורה אילת אהבים הוא סודות התורה ויעלת חן הוא רמז דדיה ירווך בכל עת הוא דרוש שמרווה בכל עת באהבתה תשגה תמיד הוא פשוט. לכן תשגה בו תמיד בלי הפסק כלל...